

De traçats i debats

JOSEP MELIÀ QUES

Al llarg de les darreres setmanes ha cobrat actualitat el debat sobre el traçat del tren que ha d'unir sa Pobla amb Alcúdia. Dos són els posicionaments que s'han posat damunt la taula. Per una banda, tendríem la posició de la Conselleria de Mobilitat, aquesta defensaria l'anomenat traçat nord que consistiria en un trajecte més o manco paral·lel a l'actual carretera Inca-Alcúdia. Per una altra banda, tendríem la posició de l'Ajuntament d'Alcúdia, aquesta defensaria l'anomenat traçat sud que consistiria en un trajecte que anàs just per darrere la central del Murterar i arribàs al Fogueró o

més enllà dins el Port d'Alcúdia. Bé, si el debat públic s'hagués plantejat des de l'anàlisi dels avantatges i inconvenients de cada opció m'hagués semblat que aquest era un debat interessant i pertinent.

El que em costa acceptar, però, és que hi hagi hagut gent que en lloc de plantejar el debat així faci veure que només una opció té racionalitat. El que m'emprenya és aquest fals progressisme que sempre es considera en possessió d'una veritat revelada que gràcies a la seva enorme generositat explicarà als pobres mortals incapaces de raonar. Anem a pams! L'anomenat traçat sud no és una novetat que alguna administració se l'hagi tret del capell en un joc de màgia. L'opció sud era el traçat que havia proposat i defensat el denominat pacte de progrés, era l'opció que tothom tenia al cap quan parlava de fer arribar la xarxa ferroviària fins a Alcúdia. Si aquesta era i és una opció irracional, els que la critiquen amb una certa arrogància haurien d'explicar com és possible que un go-

vern que ells mateixos batejaven de progressista, nacionalista i ecologista defensàs aquesta opció. No deu ser tan irracional quan la Conselleria del ram en temps del pacte i en temps del PP l'ha considerat el traçat prioritari o més convenient i quan és l'opció que sembla agradar més als municipis afectats.

Personalment, com que intent no ser dogmàtic, puc entendre que les dues opcions són legítimes i defensables, simplement responen a plantejaments diferents. L'opció nord respon a un plantejament clàssic, el tren ha d'arribar al nucli tradicional i respon a una voluntat d'allunyar al màxim la infraestructura del parc de s'Albufera. L'opció sud respon a un plantejament diferent, el tren ha d'arribar a la zona turística que és on es concentren la majoria dels clients potencials (residents i turistes) ja que és on hi ha la majoria de la població d'un municipi disseminat com és Alcúdia i per extensió la Platja de Muro. Sigui el Fogueró o sigui Màgic la zona d'arribada és evident que el

trajecte resulta més curt -consumeix manco territori i és més ràpid- que l'opció nord. En cas que l'opció sud no passa per terrenys del parc natural de s'Albufera, és cert que aquesta opció sud sembla afectar parcialment i en un extrem terrenys inclosos en el que se denomina xarxa natura

A més a més, l'opció sud no suposa una afecció tan gran a les parcel·les existents

(zones Zepas i Lics), el que succeix és que aquest entrebanc també el pateix l'opció nord. A més a més, l'opció sud no suposa una afecció tan gran a les parcel·les existents. Afecció que no només és perjudicial per als propietaris sinó que és perjudicial per al medi físic perquè obliga a fer vials de serveis nous i passos elevats. L'opció sud combinada

amb el tramvia que preveu el vigent Pla director sectorial de transports semblava la millor alternativa (per centralitat i amplitud) per aconseguir una mobilitat més eficient dins les badies del nord de Mallorca. Finalment, l'opció sud permetria recuperar un espai infrautilitzat i degradat, en lloc de generar un nou impac-

te. És evident, en definitiva, que hi ha una multiplicitat d'aspectes que poden decantar la balança cap un costat o cap un altre: consum territorial, afeccions a espais amb una certa protecció, possibilitat de soterraments parcials, eficiència de la xarxa, futurs clients (residents-turistes), afeccions a propietats i creació de nous accessos, nous impactes o recuperació d'espai degradat... Les coses són complexes. Els que plantegen les coses complexes simplificadament i com una cosa de calaix i de sentit comú, més que tenir raó, el que demostren és que volen defugir d'un debat pausat i aprofundit.

Missèr

Oneig de banderes

JOAN MELIÀ
joanmeliagari@gmail.com

¿Hi deu haver, avui dia, cap activitat col·lectiva faedora de nacionalisme més utilitzat que l'esport de masses? I, en la pugna per estendre l'adhesió "nacional", hi surten vencedors els estats nació, com en tantes altres coses; posen i controlen les regles del joc de fer nacionalisme, i els àrbitres. En els estadis, en els circuits, en els pavellons esportius onegen més banderes espanyoles que en les desfilades militars i més i tot que en els mítings del PP. N'hi ha, indistriables, de constitucionals, de taurines i de nostàlgiques. Si arribàs a ser convenient mesclar política i esport, no sé què passaria. El "futbol i toros" del franquisme queda petit al costat de l'actual "esports i més esports". I, si fa no fa, la finalitat última deu ser semblant.

Si bé és cert que és sobretot a les

seleccions que els assignen -principalment si guanyen- aquesta funció substitutòria de l'exèrcit que cerca la victòria contra els pèrfids, prepotents o infelços estrangers, no queda gens enrere -com es demostra en el transcurs d'aquests Jocs olímpics- la càrrega de símbols de l'estat nació abocats sobre els (millors) esportistes individuals. Evidentment, no és una particularitat espanyola aquesta abrandada nova manifestació de nacionalisme, que n'hi ha que atribueixen a reacció davant la pèrdua de força identitària per la cessió de competències a la Unió Europea i, cada cop amb més resistència, a les comunitats autònomes. Tots els estats -amb més o menys exhibicionisme- en fan ús; però, pel que n'he vist, tenc la sensació que els esportistes espanyols són els qui (o dels qui) més llueixen la bandera. Se lleven capes de roba i a cada capa hi és. Ignor si a la roba interior també; supòs que no, perquè si els la hi ha posada i és on els jugadors del Mallorca duen el nom de les Illes podria, a ulls d'un jutge primmirat, ser vist com a delictes, més, fins i tot, que cremar-la.

Però no és només l'oneig de les

banderes (per part dels esportistes, del públic, de la família reial, dels polítics...), que mostra aquesta nova cavalcada del nacionalisme d'estat. Hi ha moltes mostres d'aquest ús nacionalitzador. Les pàgines d'esports d'alguns diaris i alguns diaris esportius deuen ser els principals altaveus d'adoctrinament nacionalista (d'estat, naturalment); la poblen, ara més que mai, herois, victòries, derrotes, honor, medalles, gestes... parlen dels esportistes, de la nació, de nosaltres... i tot es confon. Seria ben interessant un estudi que, en clau política, analitzàs l'ús del llenguatge i la tria de les imatges d'aquestes publicacions: Nadal, en passar a la final, salva "l'honor d'Espanya" (deuen considerar que el té bo de perdre), Olaberria aconsegueix "una nova medalla per a Espanya", "els jutges ens roben [a nosaltres] un or de llei", "Joan Llaneras ens dóna [a nosaltres] la medalla d'or", les "sirenes espanyoles Gemma Mengual i Andrea Fuentes" (més enviant "la catalana y -ves per on- la tarraconense"), Espanya "suma un total de vuit medalles" ... (són traduccions de textos, gens recercats, de publicacions esportives).

Ell, jo, nosaltres... tots és u dins la nació. Però això -diuen- no és fer nacionalisme, o si ho és, és del bo; els altres són els fanàtics.

I resulta que, tal com van les coses, qui aporta més glòria olímpica a Espanya és l'àrea lingüística catalana, com passa amb l'economia, amb la recepció d'immigració i amb tantes altres coses. I, com en tantes altres coses, aquestes aportacions s'usen contra aquesta perifèria de la "nació", per impedir que es faci visible, per aigualir-la...

En aquesta marea no és estrany que hi hagi esportistes que es deixin arrossegar -deu ser difícil evitar-ho- i que en assolir altes cotes d'"heroisme", en lloc d'aprofitar-ho per fer costat als seus, per fer pedagogia, optin per canviar de "seus", per fer que els seus siguin uns altres. Valoren que els convé més. Deu fer part de la seva for-

mació aquesta preocupació exclusiva per ells, per vèncer, per convèncer-se que són millors que els altres, per tenir-se a ells mateixos com a únic objectiu. Si no és així, deu ser difícil arribar on arriben. No crec que aquest comportament sigui una excepció. Per tant, no hi hauríem de comptar com a salvadors de res. No convé recolzar-nos gaire en envans de vidre. No és només en l'esport que passen aquestes coses. El que és d'admirar és que n'hi hagi que no hi sucumbeixen, que passant per la mateixa prova mostren, amb discreció, posseir aquesta altra casta de consistència, també. Ens hi hem de fixar i, si hem de celebrar totes les "nostres" victòries, potser les d'aquests darrers un poc més. Les d'en Llaneras, per raons vàries, són de les que més m'alegren.

Professor de la UIB